

Je mist de juf

De titel van de week vertelt al waar het de komende dagen om gaat: het gemis van mensen. En dat herkennen alle kinderen natuurlijk. Een groep is pas compleet als iedereen er is. Missen de kinderen elkaar in de klas ook? Stel dat een vriendje ziek is, hoe ervaar je dat dan?

Joris, in het verhaal op dinsdag, heeft geen prettige dag. Er is een invaljuf en dan voel je hoeveel je eigen juf voor je betekent.

In het Bijbelverhaal horen we dat iemand niet zoek is geraakt, maar zelf is weggegaan. Hij kiest ervoor om niet langer thuis te blijven wonen. Maar als hij na een teleurstellende ervaring naar huis terugkeert, ontvangt zijn liefdevolle vader hem met open armen.

In deze week ervaren de kinderen dat niemand gemist kan worden. Ook niet in de groep.

WEEKINDELING

MAANDAG 9 MAART

Er ontbreekt een kind in de klas

Zing je naam (lied)
Wie mist er op de foto? (spel)

DINSDAG 10 MAART

De juf is ziek

Boris mist de juf (verhaal, jongsten)
Wiebelbenen (verhaal, oudsten)

WOENSDAG 11 MAART

Thuiskomen

Eindelijk weer thuis (versje)

BRONNEN EN TRADITIES

Op hangende pootjes (Bijbel)

DONDERDAG 12 MAART

Je bent je ouders kwijt

Speurneus Latifa (verhaal)

BRONNEN EN TRADITIES

Op hangende pootjes (drama)

VRIJDAG 13 MAART

Niets en niemand ontbreekt

Is iedereen er? (versje)

BRONNEN EN TRADITIES

Gebed

MAANDAG 9 MAART

Er ontbreekt een kind in de klas

Waarom hangt hier geen jas?

Het is tien uur. Aan de kapstok op de gang ontbreekt een jas. Waar zou deze jongen of dit meisje zijn?

Deze week gaat het over het missen van iemand.

Zing je naam (lied)

U kunt dit lied laten horen aan het begin van de dag. Wie zijn er vandaag, en wie niet? De kinderen kunnen tijdens het lied zelf hun naam zingen. Vertel dat het belangrijk is om elke dag te weten wie er niet is. We horen bij elkaar en het stemt ons vrolijk als alle jongens en meisjes aanwezig zijn. Voor de muziek van dit lied verwijzen we naar www.trefwoord.nl, digitaal, muziek.

De zon kan niet zonder de maan.

Een ster niet zonder de nacht.

De hemel niet zonder de aarde.

Wat is dat toch mooi bedacht!

Dan is het heel. Het is compleet.

Iedereen is er en niemand alleen.

Dan is het feest om ons heen!

De groep kan niet zonder naam, want jij, jij hoort er ook bij.

Als iedereen weer in de kring is,

dan lach je en zing je blij;

Dan is het heel. Het is compleet.

Iedereen is er en niemand alleen.

Dan is het feest om ons heen!

Zijn alle namen vandaag in de kring?

Wie is er wel en wie is er niet?

Zing maar je naam. Zing je eigen lied.

Wie mist er op de foto? (spel)

Vertel dat het een goed gevoel geeft als iedereen er is. Zeker als we een foto van elkaar willen maken.

Wijs een fotograaf aan. Een groepje kinderen gaat dicht bij elkaar staan voor een groepsfoto. Nadat de fotograaf een tijdje goed naar deze kinderen heeft bekeken, wordt hij naar de gang gestuurd. Eén kind (of twee) uit de klas verstopt zich vervolgens achter dit groepje.

De fotograaf komt terug, de groep telt hardop tot tien en daarna moet de fotograaf meteen zeggen wie er ontbreekt. Als hij erin slaagt, mag hij een echte foto maken. Zo niet, dan wordt er een nieuwe fotograaf gekozen voor de volgende fotosessie. Enzovoort.

DINSDAG 10 MAART

De juf is ziek

Hoe voelt de juf zich?

De juf heeft griep. Dat betekent thuisblijven. Ze maakt zich zorgen om haar kinderen in de klas. Hoe vergaat het hen? We horen in het verhaal hoe ze haar missen.

Boris mist de juf (verhaal, jongsten)

Het wordt geen prettige dag voor Boris. Hij hoopt maar dat zijn eigen juf gauw weer beter is.

Boris sjokt de klas in. Langzaam geeft hij de invaljuf een hand. Haar handen schuren tegen zijn vingers. Ze geeft hem een knikje. Boris hoopt dat juf Maaïke snel weer terugkomt. Maar dat duurt nog even, want ze heeft griep. Ze moet een tijdje thuisblijven. Tot die tijd is deze juf er.

Boris kijkt de kring rond. Hij zoekt het kaartje met zijn naam erop. 'Je zit naast mij!' roept Kiet.

Boris schrikt. Bij juf Maaïke hoeft hij nooit naast Kiet te zitten. Kiet maakt altijd ruzie met hem. Snel pakt hij zijn naamkaartje van de stoel. Hij haast zich naar de juf en gooit het kaartje in het mandje naast haar. Dan zoekt hij snel weer terug naar zijn plek. Maar als hij weer wil gaan zitten, zit Kiet daar al.

'Haha, opgestaan plaatsje vergaan!' roept hij en lacht hard om zijn eigen grap.

'Dan ga ik toch gewoon op jouw plek zitten...' zegt Boris.

Maar Kiet schuift snel weer op zijn eigen stoel.

Boris wil dan weer op zijn eigen plek gaan zitten, maar Kiet verschuift steeds.

Boris wordt nu een beetje boos. Hij kijkt naar de invaljuf. Aan juf Maaïke zou hij om hulp vragen, maar bij deze juf durft hij dat niet.

'Boris, waarom zit je nog niet op je plek?' hoort hij de juf dan zeggen. 'We gaan beginnen...' Hij wil uitleggen dat dat door Kiet komt, maar de juf kijkt al niet meer. Ze pakt een voorleesboek uit de kast. Even weet Boris niet wat hij moet doen, maar dan kijkt hij heel boos naar Kiet. 'Nou sorry hoor,' zegt Kiet en hij gaat weer op zijn eigen plek zitten. Snel ploft Boris neer op een andere lege stoel. Hopelijk laat Kiet hem nu verder met rust.

De juf begint voor te lezen. Haar schorre stem galmt door het lokaal. Boris' ogen dwalen langzaam af naar buiten. De zon schijnt. Hopelijk gaan ze straks buitenspelen. Dan ziet hij een vogeltje in de vensterbank. Hij grabbelt in zijn broekzak. Misschien wil het vogeltje wel een van de nootjes die hij buiten heeft gevonden. 'Bam!' klinkt het dan. De invaljuf heeft haar voorleesboek met een harde klap op tafel gelegd.

'Boris, speeltjes gaan in de dingen-die-er-niet-toe-doen-does, hè?'

'Ik heb helemaal geen speelgoed,' zegt Boris zachtjes.

Maar de juf luistert niet. Ze grist de nootjes uit zijn handen. Daarna houdt ze de nootjes

hoog boven de dingen-die-er-niet-toe-doen-does en laat ze de nootjes er een voor een in vallen. Alle kinderen kijken nu naar Boris. Boris voelt een traan opkomen. Hij haalt diep adem en slaat zijn ogen neer. Hij wil dat juf Maaïke weer terugkomt.

Als de invaljuf weer verder leest, kijkt Boris naar de hoek van de klas. Daar staat de bofferdstoel. Bij juf Maaïke mag je altijd op die stoel zitten als je je niet zo fijn voelt. Dan ben je even de bofferd. Hij wil er nu graag in wegkruipen. Maar er liggen allemaal oude spullen op. De stoel voelt zich vast net als hij.

Na het voorlezen sjokt Boris naar de bofferdstoel. Dan ziet hij dat onder de stapel troep een knuffel ligt. Het is Skelter, de knuffel van juf Maaïke! Hij grist Skelter onder de troep vandaan. Alle troep valt van de stoel.

'Oooh, juf, dat mag niet!' zegt Kiet. Hij wijst naar Boris.

De invaljuf komt boos naar Boris toe. 'Boris, als je rommel maakt, moet je het zelf opruimen!' zegt ze streng.

Boris drukt Skelter tegen zich aan. Even voelt hij de tranen weer opkomen. Maar dan fluistert hij tegen de invaljuf: 'Ik vind het niet fijn, als je zo boos tegen me doet...'

De juf kijkt hem lang aan. Dan geeft ze hem een klopje op zijn schouder. 'Goed dat je het zegt, Boris. Ik zal er de volgende keer aan denken.' De juf kijkt nu een stuk aardiger. 'Wie is dit?' vraagt ze.

'Skelter,' zegt Boris. 'Hij gaat me helpen met opruimen.'

De juf glimlacht. 'Goed zo.' Dan geeft ze Boris nog een klopje op zijn schouder en loopt weer weg.

'Het komt allemaal goed,' fluistert Boris tegen Skelter. En samen met Skelter begint hij de troep op te ruimen.

Wiebelbenen (verhaal, oudsten)

De invaljuf houdt niet van Joris' wiebelbenen. Hij hoopt maar dat zijn eigen juf morgen weer beter is.

'Joris, nou zit je wéér te wiebelen.'

Juf klinkt streng. Joris schrikt. Zit ik te wiebelen? denkt hij. Hij voelt aan zijn benen. Hé ja, ze wiebelen. Hij houdt ze stevig vast, dan blijven ze stil.

'Joris, wel doorwerken, hoor!' zegt juf.

Joris kijkt naar zijn werk. Hij houdt erg van rekenen, maar vandaag lukt het niet. Hij kijkt uit het raam. Wanneer zou mijn eigen juf weer beter zijn, denkt hij. Dit is al de tweede dag met de inval. Die zit de hele dag te zeuren. Hij wordt er zenuwachtig van. En dat helpt niet, als je moet werken. 'Jo-ris, werk nou eens door! Je hebt ook je taal nog niet af. Anders moet je het maar in de pauze afmaken.'

Oh nee, denkt Joris, niet in de pauze. Hij probeert snel door te werken. Wel moeilijk, vindt hij, je benen vasthouden en tegelijkertijd rekenen. Als ik m'n benen loslaat, gaan ze wiebelen. Als ik m'n benen vasthoud, kan ik niet rekenen. Zijn hoofd wordt er duizelig van. Hij denkt: als juf niet ziek was, zou ze vast nu even langskomen. Dan zou ze fluisteren: wil je een rondje rennen? Dat helpt namelijk tegen wiebelbenen. Dat weet juf, want zij had ze vroeger ook. Dat heeft ze zelf verteld. Dan fluister ik het maar tegen mezelf, denkt Joris. Hé Joris, wil je een rondje rennen? Zachtjes schuift hij zijn stoel naar achteren. Zo stil als hij kan loopt hij naar de deur. Merkt juf het? Nee, ze is te druk bij de instructietafel. Joris glipt de gang in. Gelukt! Hij loopt naar de voordeur.

'Ha Joris, even een rondje rennen?'

Joris kijkt om, het is de directeur. 'Ja, juffrouw, ik heb wiebelbenen.'

'Prima knul, moet je je jas nog aan?'

Joris schudt zijn hoofd.

Hij duwt de deur open. Met een klap valt hij dicht. Hé lekker, denkt Joris. Hij begint te rennen. Langs de muur, schuin over het plein en dan weer terug. Hij voelt of het van binnen al rustig is. Nee, er is nog een

rondje nodig. Langs de muur, schuin over het plein en dan weer terug. Ja, nu voelt het weer rustig. Hij gaat zachtjes de klas in.

'Wat was jij aan doen, jongeman?'

De stem van de juf klinkt schel. Joris doet zijn handen voor zijn oren en gaat gauw zitten.

'Het is geen speelkwartier potverdrie. Ongelofelijk.'

Stomme juf, denkt Joris. Ze snapt er niks van. Mijn eigen juf snapt het tenminste wel. Die is lief. Deze niet. Hij wrijft over zijn buik. De buikpijn komt weer terug. Als ik morgen nog steeds buikpijn heb, denkt hij, ga ik niet naar school. Dan ben ik ook ziek.

Hij steekt zijn vinger op.

'Ja, Joris,' zucht juf.

'Is mijn eigen juf morgen weer beter?' vraagt Joris.

'Ik hoop het,' zegt juf.

Joris hoopt het ook. Heel erg.

De deur gaat open, de directeur kijkt om de hoek. 'Lukt het allemaal?' vraagt hij.

'Ja hoor,' zegt de inval.

Nee hoor, denkt Joris, maar ze is alweer weg.

Wacht, denkt Joris, misschien mag ik bij haar in het kantoortje werken. Zij snapt wiebelbenen ook. Hij propt zijn rekenschrift onder z'n trui. 'Ik ga even plassen!' roept hij en nog voordat juf iets kan zeggen, rent hij de klas uit.

De deur van het kantoortje staat open.

'Mag ik bij jou werken?' vraagt Joris zacht. 'Ik heb buikpijn. Ik ben ziek. Ik mis juf.'

De directeur schuift een stapel papieren aan de kant. Ze wijst naar de stoel. Joris gaat zitten en pakt zijn rekenschrift. De directeur fluistert: 'Morgen is ze weer beter.' Joris' buikpijn is in één klap verdwenen. 'Ik ook,' fluistert hij terug.